

Arrest

nr. 65 770 van 25 augustus 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat D. VANTOMME, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaarde op 12 september 2010 te zijn toegekomen op Belgisch grondgebied en diende op 30 september 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger. U woonde bij uw ouders in de stad Omsk.

Uw zus, V.(...) K.(...) (O.V.x) en haar toenmalige echtgenoot, V.(...) K.(...) (O.V.x),

kregen in 2004 problemen met de autoriteiten. De man van uw zus zou problemen gekregen hebben

omwille van zijn lidmaatschap van en activiteiten voor een politieke beweging die gekant was tegen president Putin. Uw zus en haar echtgenoot vroegen op 9 augustus 2004 asiel aan in België. Het Commissariaat-generaal oordeelde echter dat er geen geloof kon gehecht worden aan hun asielrelaas. Op 28 maart 2006 werd hun asielaanvraag geweigerd.

Eind juli 2009 zat u samen met enkele vrienden in de auto. Uw wagen werd gestopt door de politie en u moest uw documenten tonen. Toen de politieagenten uw naam zagen, zeiden ze dat ze u 'moesten hebben'. Eén van de agenten opende de koffer van uw auto en legde er een pakje in. De politieagenten lieten vervolgens een onderzoeksteam komen, die het pakje in uw koffer aantrof. Het pakje bleek heroïne te bevatten. U werd aangehouden en meegenomen naar het politiekantoor in Omsk. U werd officieel in beschuldiging gesteld voor het gebruik en de verspreiding van drugs. Op het politiekantoor begon men u echter vragen te stellen over uw zus en haar echtgenoot. U begreep dat de drugs een voorwendsel waren om u te arresteren en te ondervragen over uw zus en haar (voormalige) echtgenoot. Na één dag werd u terug vrijgelaten. In de maand na uw arrestatie werd u herhaaldelijk opnieuw opgeroepen bij de politie voor ondervragingen. Uw advocate betaalde echter een grote som (smeergeld) om te vermijden dat uw zaak voor de rechtbank zou gebracht worden.

Op 22 augustus 2009 vertrok u naar uw zus in België om de problemen in Rusland te laten bekoelen. U reisde met het vliegtuig. U was in het bezit van een reispaspoort (UFMS Omsk, dd. 26/01/2009) met Schengenvizum (Belgische ambassade Moskou, dd. 30/06/2009). U verbleef ongeveer een maand in België bij uw zus. U beweert dat u op 28 of 29 september 2009 terug naar Rusland reisde.

Bij uw aankomst op de luchthaven van Omsk werd u onmiddellijk gearresteerd door de politie. U werd in de gevangenis in een isolatiecel opgesloten. Uw documenten werden in beslag genomen. Gedurende een maand werd u elke dag ondervraagd over uw reisbestemming en over de verblijfplaats van uw zus en haar (voormalige) echtgenoot. Men dreigde dat u alsnog veroordeeld zou worden voor de drugszaak. Gedurende de eerste maand van uw gevangenschap mocht u geen contact nemen met uw familie of met uw advocate. Toen uw familie uiteindelijk vernam waar u werd vastgehouden, probeerden ze u te helpen. Uw advocate stelde alles in het werk om u vrij te krijgen. De pogingen van uw advocate om u langs officiële weg te helpen, liepen op niets uit. De politie wilde zelfs niet zeggen van wat u werd beschuldigd.

In april 2010 werd u ziek. U werd vanuit de gevangenis overgebracht naar een ziekenhuis in Omsk. In het ziekenhuis werd u onder bewaking geplaatst. Uw familie betaalde een grote som geld en uw advocate regelde dat u met de hulp van een verpleegster uit het ziekenhuis kon ontsnappen. Aan de uitgang van het ziekenhuis werd u opgewacht door een vriend van uw vader, die u naar Jekaterinenburg bracht. In de periode van april tot september 2010 leefde u ondergedoken bij uw grootmoeder in Jekaterinenburg.

Op 8 september 2010 vertrok u vanuit Jekaterinenburg richting Brussel. U reisde met een toeristenbus via Wit-Rusland, Polen en Duitsland naar België. U stelt dat de chauffeur van de bus een vals paspoort bij zich had. U hebt dit paspoort zelf niet in handen gekregen. Op 12 september 2010 kwam u aan in België. Op 30 september 2010 vroeg u asiel aan.

In België vernam u dat u nog steeds wordt gezocht. Uw ouders ontvingen brieven, waarbij u boetes worden opgelegd omdat u zich zogezegd niet zou aangemeld hebben voor uw legerdienst. U stelt dat dit gewoon een voorwendsel is om u te treffen. De politie zou ook tweemaal bij uw ouders zijn geweest om u te zoeken.

B. Motivering

U vreest dat u in Rusland zult gearresteerd worden door de politie. In de gevangenis zou u vermoord kunnen worden. De politie zou u viseren omdat men op zoek is naar uw zus en haar (voormalige) echtgenoot, die Rusland zouden ontvlucht zijn als politieke opposanten. Daarnaast uitte u de vrees dat u bij een terugkeer naar Rusland gerekruteerd zou kunnen worden in het leger en dan naar Tsjetsjenië gestuurd zou worden. (CGVS, p.16)

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u verklaart dat uw problemen het gevolg zijn van de problemen die uw zus, V.(...) K.(...) (O.V.x) en haar toenmalige echtgenoot, V.(...) K.(...)

(O.V.x), zouden gekend hebben. De echtgenoot van uw zus zou problemen gekregen hebben omwille van zijn lidmaatschap van en activiteiten voor een politieke beweging die gekant was tegen president Putin. U stelt dat u vervolgd wordt omdat de Russische autoriteiten op zoek zouden zijn naar uw zus en haar echtgenoot (CGVS, p. 8-9, 12). Uw zus en haar echtgenoot vroegen op 9 augustus 2004 asiel aan in België. Het Commissariaat-generaal oordeelde op 28 maart 2006 dat er geen geloof kon gehecht worden aan hun asielrelaas. Zo konden zij voor meerdere essentiële gebeurtenissen in hun asielrelaas, absoluut geen documenten voorleggen, terwijl dit redelijkerwijs kon verwacht worden. Bovendien konden de gebeurtenissen die zij in hun relaas aanhaalden, ook na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal niet worden geverifieerd aan de hand van objectieve informatie. Na grondig onderzoek kon ook geen informatie worden gevonden over de politieke beweging

waar uw (voormalige) schoonbroer lid van zou geweest zijn. Inzake het beroep van uw zus en haar toenmalige echtgenoot tegen deze beslissing werd op 18 juni 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest de afstand van het geding vastgesteld. Gezien u uw vervolging door de autoriteiten wijt aan de problemen die uw zus en haar echtgenoot zouden hebben gekend en gezien er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen van uw zus en haar echtgenoot, kan er aan uw asielrelaas ook geen geloof gehecht worden.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bovendien nog verder ondermijnd door een aantal bijkomende vaststellingen.

Ten eerste stelt het Commissariaat-generaal vast dat u geen begin van bewijs van uw asielrelaas aanbrengt. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u bij uw eerste arrestatie officieel in beschuldiging werd gesteld van het gebruik en de verspreiding van drugs; dat uw ouders toen een advocaat inhuurden; en dat u na uw aanhouding nog verschillende malen opgeroepen werd bij de politie voor verhoren en confrontaties (CGVS, p. 7-9). Voorts zou u na uw terugkeer uit België in september 2009 opnieuw gearresteerd zijn; zouden uw ouders opnieuw een advocaat hebben ingehuurd; en zou u na uw opsluiting in het ziekenhuis opgenomen zijn. (CGVS, p.11-12) Dat u voor geen enkel van deze feiten (een) stavingstuk(ken) kan aanbrengen is niet geloofwaardig te noemen. Wat betreft uw bewering dat u momenteel nog steeds wordt gezocht, zou u de brieven met boetes kunnen voorleggen die na uw vertrek bij uw ouders zijn toegekomen. Tot slot zou u ook de huiszoekingsbevelen en/of het bevel van de politie om uw ouders te ondervragen kunnen aanbrengen (CGVS, p. 4-5). Het Commissariaat-generaal meent aldus dat u over voldoende elementen zou moeten beschikken die als bewijs van uw asielrelaas kunnen dienen. Gezien u al sinds september 2010 in België verblijft, hebt u dus voldoende tijd gehad om bewijzen van uw relaas te verzamelen. Gezien u verklaart dat u op regelmatige basis contact hebt met uw familie in de Russische Federatie (CGVS, p. 3), beschikt u ook over de mogelijkheid om documenten te laten opsturen. Er kan dus redelijkerwijs van u verwacht worden dat u objectieve elementen voorlegt ter staving van deze essentiële gebeurtenissen in uw asielrelaas. Bovendien werd u meermaals gewezen op het belang van stavingstukken voor uw asielaanvraag. (CGVS, p.5, 10) De vaststelling dat u geen enkel document voorlegt om uw asielrelaas te onderbouwen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede bleek u nagenoeg niets te weten over de problemen die uw zus en haar (voormalige) echtgenoot zouden gehad hebben. U bleek niet meer dan enkele vage noties te hebben van hun problemen. Zo vertelde u dat uw schoonbroer kritiek zou gehad hebben op de politiek van Putin. Uw zus en haar man zouden een trein hebben problemen blokkeren. Uw zus zou in de lente van 2004 zijn geslagen, waardoor zij een miskraam zou hebben gekregen (CGVS, p. 15). Verder dan dit bleek uw kennis echter niet te reiken. Toen u werd gevraagd of u meer kon vertellen over de functie van uw schoonbroer of over de precieze oorzaak of aanleiding van hun problemen, moest u het antwoord schuldig blijven. Toen u gevraagd werd door wie uw zus werd mishandeld of waar dit was gebeurd, kon u hier evenmin een antwoord op geven. Toen u gevraagd werd of u überhaupt nog iets meer kon vertellen over hun problemen, antwoordde u dat u niet meer dan dit kon vertellen (CGVS, p. 15). Een dergelijk gebrek aan kennis van de feiten die aan de basis liggen van al uw problemen - de politie zou u immers geïnterviewd hebben om uw zus en haar echtgenoot te vinden - is niet geloofwaardig te noemen. Uw uitleg dat de feiten reeds lang gelden zijn gebeurd en dat u ten tijde van de problemen van uw zus te jong was om u deze dingen te herinneren, is geen afdoende verklaring voor dit gebrek aan kennis (CGVS, p. 15). U ging immers in augustus 2009 reeds op bezoek bij uw zus in België om uw problemen te laten bekoelen. Daarnaast dient gewezen te worden op het feit sinds 12 september 2010 opnieuw in België bent. (CGVS, p.14) Zodoende hebt u intussen ruimschoots de gelegenheid gehad om met uw zus te praten over de problemen die zij zou hebben gekend, de problemen die ook aan de basis zouden liggen van uw eigen vervolging en vlucht uit de Russische Federatie. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u haar had gevraagd naar de reden waarom ze Rusland had verlaten en dat dit (supra) hetgeen was dat ze u vertelde. Dat u haar niet zou willen confronteren met het verleden (CGVS, p.15) kan geenszins volstaan als verklaring voor een dermate beperkte kennis van de problemen van uw zus. Er mag immers verwacht worden dat u meer inspanningen zou leveren om u hierover te informeren indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren.

Ten derde merkt het Commissariaat-generaal op dat ook uw reisroute niet geloofwaardig is. U beweerde dat u met een touristenbus van Jekaterinenburg naar Brussel reisde. U stelde dat de chauffeur van de bus een vals paspoort voor u had. U weet echter niet of dit paspoort op uw naam werd opgemaakt of op een andere naam. Hoewel u vermoedt dat er een visum in dit vals paspoort was aangebracht, wist u niet welk soort visum dit was (CGVS, p. 6-7). Dit is niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles (cf. Antwoorddocument 'TCH2006-180wb'). Gezien u dus vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u essentiële gegevens als de naam in

uw paspoort of de aard van het visum in uw paspoort niet zou kennen. Er dient dan ook ernstig getwijfeld te worden aan uw verklaring als zou u (in september 2009) met behulp van een (ver)vals(t) internationaal paspoort vanuit uw land naar België zijn gereisd. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrok, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang. Hierbij dient nog opgemerkt worden dat u geen bewijs neerlegt waaruit blijkt dat u na uw legale binnenkomst in België in augustus 2009 effectief naar de Russische Federatie bent teruggekeerd.

Ten slotte dient de aandacht gevestigd te worden op een fundamenteel en flagrant verschil, dat betrekking heeft op een essentieel element van uw relaas en waarmee u werd geconfronteerd, tussen uw asielrelaas zoals voorgesteld tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en de informatie die u in de vragenlijst heeft gegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo bleek dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen melding had gemaakt van het feit dat u vóór uw eerste komst naar België in augustus 2009 reeds problemen zou hebben gehad. Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat uw problemen zouden zijn begonnen na het bezoek aan uw zus in augustus – september 2009, toen u aankwam op de luchthaven van Omsk. (CGVS vragenlijst). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter dat uw problemen in juli 2009 zouden zijn begonnen, toen de politie u arresteerde en toen u werd aangeklaagd voor drugsbezit (CGVS, p.5, 7-8). Toen u gevraagd werd waarom u bij de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal niets had verteld over de problemen die u in juli 2009 zou hebben gekend, antwoordde u dat dit u niet was gevraagd. U zei dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heel kort was en dat men enkel vroeg naar uw reisroute en uw documenten (CGVS, p. 14). Deze uitleg is niet afdoende. Uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal zoals deze werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, en die u voor akkoord ondertekende, blijkt immers duidelijk dat u wel degelijk werd gevraagd om uw problemen uiteen te zetten. Er werd u bovendien expliciet gevraagd of en wanneer u ooit gearresteerd was (CGVS vragenlijst). U hebt echter op geen enkel moment vermeld dat u vóór september 2009 ooit problemen zou hebben gehad. U hebt niet verteld dat de politie in juli 2009 drugs in uw auto verstopte, dat u daarop werd gearresteerd, dat u vervolgens officieel werd beschuldigd voor het gebruik en de verspreiding van drugs, dat u nog meermaals door de politie werd opgeroepen voor verhoor, dat uw advocaat een rechtszaak kon afkopen en dat dit één van de redenen was dat u in augustus 2009 naar uw zus in België vertrok. Het lijkt weinig geloofwaardig dat u zulke gewichtige feiten – die het begin van uw eigen problemen betekenden – niet spontaan zou hebben vermeld op het moment dat u asiel vroeg. Deze grote discrepantie tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

In zoverre de door u verklaarde vrees om bij terugkeer naar Rusland gerekruteerd te worden in het leger om dan naar Tsjetsjenië te worden gestuurd (CGVS, p.16) los zou staan van de problemen die u kende omwille van deze van uw zus en haar toenmalige echtgenoot, dient nog vastgesteld te worden dat u deze vrees geenszins aannemelijk maakt. U verklaarde dat uw ouders boetes op uw naam ontvingen voor het ontlopen van de dienstplicht. U stelde echter dat dit een drogreden is en dat u nog niet opgeroepen werd voor uw legerdienst. (CGVS, p.4) Bijgevolg is deze vrees enkel hypothetisch en geenszins concreet te noemen. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat u uw legerdienst "niet als uw hoofdprobleem" beschouwt (CGVS, p.4) hetgeen hoogst opmerkelijk te noemen is indien u werkelijk zou vrezen om in Tsjetsjenië gedood te worden (CGVS, p.16).

Uw rijbewijs attesteert uw identiteit, die in deze beslissing niet in vraag gesteld wordt. Dit document voegt echter niets toe aan uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 4, 39/65, 49/4, 49/40, 52, 57, 62 en 63 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald van het recht op verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In casu dient, aldus verzoeker, besloten te worden tot een manifest gebrek aan behoorlijke motivering in de bestreden beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de feiten niet zorgvuldig werden onderzocht en men dus niet redelijkerwijs tot de bestreden beslissing kon komen. Met betrekking tot het feit dat de bestreden beslissing is gebaseerd op de beslissing inzake zijn zus en haar toenmalige echtgenoot en de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat *“gezien u uw vervolging door de autoriteiten wijt aan de problemen die uw zus en haar echtgenoot zouden hebben gekend en aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen van uw zus en haar echtgenoot, kan er aan uw asielrelaas ook geen geloof gehecht worden”*, werpt verzoeker op dat dit een inbreuk inhoudt op de verplichting tot behoorlijke motivering. Volgens verzoeker moet ieder verzoek tot erkenning van de vluchtelingenstatus en/of van de subsidiaire bescherming immers individueel onderzocht te worden. Het loutere feit dat men stelt dat de problemen die ertoe geleid hebben het land te verlaten hun grondslag vinden in de problemen die zijn zus heeft gehad, doet naar zijn mening geen afbreuk aan de plicht tot individueel onderzoek. De weigeringsbeslissing heeft, aldus verzoeker, niet als gevolg dat men er zomaar van kan uitgaan dat er nooit problemen zijn geweest voor zijn zus. Hij merkt in die zin op dat men ten gevolge van een voorgaande beslissing niet zomaar kan stellen dat bepaalde feiten nooit zouden gebeurd zijn. Een besluit dat een bepaald relaas ongeloofwaardig is, is, zo meent hij, geen besluit dat de feiten nooit gebeurd zijn, doch louter een besluit dat men de feiten onvoldoende heeft bewezen. Verzoeker stelt dat men dan ook steeds dient na te gaan of de feiten al dan niet hebben plaatsgevonden en dit los van de vroegere beslissingen aangaande deze feiten ten aanzien van andere personen. Aangaande de stelling van het Commissariaat-generaal dat het niet geloofwaardig zou zijn dat hij geen stavingstukken kon aanbrengen in verband met zijn arrestaties en zijn opname in het ziekenhuis, laat verzoeker gelden dat uit zijn relaas duidelijk blijkt dat de aanhoudingen onwettig waren zodat het evident is dat hij daaromtrent geen documenten kan aanbrengen. Verzoeker merkt op dat na lang aandringen zijn advocaat uiteindelijk bereid is gevonden een attest neer te leggen dat erop wijst dat er wel degelijk een zaak tegen hem was. Uit dit attest blijkt, zo meent verzoeker, duidelijk dat het gaat om onwettige aanhoudingen. Verzoeker stelt dat hij dit attest niet eerder kon neerleggen aangezien hij afhankelijk was van een derde, zijnde zijn advocaat, om het te verkrijgen. Het attest, dat thans bij de stukkenbundel is gevoegd, werd volgens verzoeker slechts zeer recentelijk verstuurd. Verzoeker oppert dat men onmogelijk van hem kan verwachten dat hij stukken neerlegt die niet bestaan. Hij merkt op dat men bij onwettige aanhoudingen uiteraard geen papieren overhandigt aan het slachtoffer. Overigens, zo vervolgt hij, bevestigde hij tijdens het verhoor dat het maandenlang duurde alvorens men hem gevonden had in de gevangenis. Hij bevindt zich dan ook in een positie waarin hij onmogelijk meer bewijzen kan vinden. Verzoeker acht de motivering van het Commissariaat-generaal dan ook geheel incorrect en herhaalt dat men van hem niet kan eisen dat hij onbestaande stukken zou neerleggen. De bestreden beslissing werd, aldus verzoeker, niet behoorlijk gemotiveerd en is derhalve nietig. Waar het Commissariaat-generaal stelt dat hij onvoldoende kennis heeft van de problemen die zijn zus had, poneert verzoeker dat dit opnieuw geen gegronde reden is tot afwijzing van de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire bescherming. Verzoeker betoogt dienaangaande dat hij zelf niets te maken had met die problemen, dat het voor hem geen enkel verschil zou maken indien hij de problemen van zijn zus, traumatiserende feiten die zij zelfs niet met derden deelt, in detail zou kennen omdat zijn problemen hier immers niet mee opgelost zouden zijn. Men kan van hem niet verwachten dat hij alle informatie heeft wanneer hij hierbij totaal afhankelijk is van de wil van een derde en dat het Commissariaat-generaal dan ook niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing kon komen op grond van zijn beperkte kennis betreffende feiten die in 2004 gebeurd zijn. Wat de beweerdelijk ongeloofwaardige reisroute betreft, merkt verzoeker op dat dit relaas reeds door veel kandidaat-vluchtelingen werd gegeven. Verzoeker stelt dat *“wanneer verweerder bij haar standpunt blijft dat de route ongeloofwaardig zou zijn, dan spreekt de grote hoeveelheid personen die deze route opgeven en stellen op die manier naar België te zijn gekomen, die twijfel volledig tegen”*. Volgens hem zijn er steeds opnieuw mensen die stellen dat zij het Schengengebied zijn binnengekomen zonder de gegevens op het paspoort te hebben gezien. Dit wijst er naar zijn mening op dat dit helemaal niet ongeloofwaardig is. De stelling van de verwerende partij is dan ook geheel incorrect, aldus verzoeker. Verzoeker werpt vervolgens op dat een laatste punt waarop het Commissariaat-generaal zich meent te kunnen baseren het feit is dat hij in zijn vragenlijst geen gewag heeft gemaakt van de arrestatie in juli 2009. Verzoeker merkt hieromtrent op dat het invullen van

de vragenlijst steeds zeer beperkt is zonder dat men op details ingaat, dat hij toen zijn hoofdprobleem heeft uitgelegd, zijnde zijn aanhouding na zijn reis naar België, dat men hem toen niet heeft gevraagd dieper in te gaan op die problematiek en ook niet heeft gevraagd of hij nogmaals gearresteerd werd en dat hij op voldoende wijze heeft aangetoond dat hij in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling. *“Indien de Raad van oordeel is dat het dit onvoldoende aangetoond is vraagt verzoeker dat de bestreden beslissing wordt nietigverklaard gelet op de hierboven aangehaalde schendingen”*.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/8 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt dat de verwerende partij het verzoek tot subsidiaire bescherming afwijst omdat er volgens haar geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop hij zich beroept. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij echter geen enkel onderzoek gedaan (naar) wat de subsidiaire bescherming betreft zodat de motiveringsplicht geschonden wordt. De verwerende partij geeft immers geen enkele motivatie voor de afwijzing, aldus verzoeker.

2.2. De twee door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van de duidelijkheid samen behandeld.

2.3. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van de artikelen 4, 49/4 en 52 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze hij deze wetsartikelen geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291). De middelen zijn evenmin ontvankelijk voor zover daarin de schending van de artikelen “49/40” en “48/8” van de vreemdelingenwet wordt aangevoerd vermits deze wetsartikelen niet bestaan.

2.4. De Raad stelt verder vast dat artikel 57 van de vreemdelingenwet bij wet van 15 september 2006 werd opgeheven, waardoor dit onderdeel van het eerste middel niet dienstig kan worden aangevoerd. Ook de schending van artikel 39/65 van de vreemdelingenwet, dat de inhoudelijke en formele vereisten regelt waaraan uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten voldoen, kan in casu bezwaarlijk dienstig worden ingeroepen aangezien onderhavig beroep gericht is tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet tegen een arrest van de Raad. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 149 van de Grondwet. Dit artikel betreft de jurisdictionele motiveringsplicht en kan niet dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing van het bestuur. Ook de opgeworpen schending van artikel 63 van de vreemdelingenwet is niet dienstig. Dit artikel schrijft voor dat administratieve beslissingen ondermeer vatbaar zijn voor beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker heeft met huidig verzoekschrift een beroep kunnen instellen en zodat onmogelijk de schending van dit wetsartikel kan worden aanvaard.

2.5. Waar verzoeker de schending van het recht van verdediging aanvoert, merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415 van; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwt, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.7. In de bestreden beslissing, waarin wordt besloten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend en hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wordt in de eerste plaats

opgemerkt dat, gelet op het feit dat verzoeker zijn vervolging door de autoriteiten wijt aan de problemen die zijn zus en haar echtgenoot zouden hebben gekend en gezien er geen geloof kon worden gehecht aan deze problemen, aan verzoekers asielrelaas ook geen geloof kan gehecht worden. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt, zo gaat de bestreden beslissing verder, bovendien nog verder ondermijnd door een aantal bijkomende vaststellingen. In de eerste plaats het gebrek aan enig begin van bewijs en de beperkte kennis van verzoeker van de problemen die zijn zus en haar (voormalige) echtgenoot zouden gehad hebben. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekers reisroute niet geloofwaardig is. Tot slot wordt de aandacht gevestigd op een fundamenteel en flagrant verschil tussen verzoekers asielrelaas zoals voorgesteld tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en de informatie die hij in de vragenlijst heeft gegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken. Meer bepaald wordt gewezen op het feit dat verzoeker tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingen helemaal geen melding heeft gemaakt van het feit dat hij voor zijn eerste komst naar België in augustus 2009 reeds problemen zou hebben gehad. Met betrekking tot zijn verklaarde vrees om bij terugkeer naar Rusland gerekruteerd te worden in het leger om dan naar Tsjetsjenië te worden gestuurd, wordt, in zoverre deze los zou staan van de problemen die hij kende omwille van deze van zijn zus en haar toenmalige echtgenoot, vastgesteld dat verzoeker deze vrees geenszins aannemelijk maakt.

2.8. Elke asielaanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De Raad stelt vast dat dit, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, in casu is gebeurd. Het Commissariaat-generaal heeft verzoekers asielaanvraag aan een individueel, gedegen en diepgaand onderzoek onderworpen en heeft zich geenszins beperkt tot de loutere vaststelling dat *“gezien u uw vervolging door de autoriteiten wijt aan de problemen die uw zus en haar echtgenoot zouden hebben gekend en gezien er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen van uw zus en haar echtgenoot, kan er aan uw asielrelaas ook geen geloof gehecht worden.”* Dit blijkt zichtbaar uit de verschillende concrete vaststellingen die de commissaris-generaal heeft gedaan naar aanleiding van een individueel onderzoek van verzoekers verklaringen, zoals die allen afzonderlijk in de motivering van de bestreden beslissing zijn weergegeven. Meer bepaald stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen begin van bewijs van zijn asielrelaas aanbrengt, dat hij nagenoeg niets blijkt te weten over de problemen die zijn zus en haar voormalige echtgenoot zouden gehad hebben, dat zijn reisroute niet geloofwaardig is en dat er een grote discrepantie bestaat tussen zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verklaringen afgelegd bij het Commissariaat-generaal. Bovendien is het verzoeker zelf die zijn wedervaren verbindt met de situatie van zijn zus en haar echtgenoot (stuk 3, gehoorverslag CGVS 31/01/2011, p. 7), waardoor van hem een meer gedegen kennis mag worden verwacht.

2.9. Voor zover verzoeker opwerpt dat het feit dat zijn zus de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd niet als gevolg heeft dat de feiten niet gebeurd zouden zijn of het relaas ongeloofwaardig is en enkel wijst op onvoldoende bewijzen, en dat men dan ook nog steeds dient na te gaan of de feiten al dan niet hebben plaatsgevonden en dit los van de vroegere beslissingen aangaande deze feiten ten aanzien van andere personen, merkt de Raad op dat de bewijslast in asielzaken in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en niet bij de asielinstanties, zoals verzoeker lijkt aan te nemen. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet een kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Het is dan ook in de eerste plaats aan verzoeker zelf om het bewijs te leveren van (het bestaan van) de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zich beroept, met name de problemen die zijn zus en haar toenmalige echtgenoot zouden hebben gekend omwille van het lidmaatschap van laatst genoemde van en diens activiteiten voor een politieke beweging die gekant was tegen president Putin. Verzoeker blijft, zo blijkt voorts, hierover echter in gebreke.

2.10. Verzoeker legt samen met zijn verzoekschrift een attest neer van zijn Russische advocaat. Volgens verzoeker geeft dit stuk aan dat er wel degelijk een zaak tegen hem was aangespannen en blijkt uit het attest duidelijk dat het gaat om onwettige aanhoudingen. Verzoekers standpunt kan echter niet worden bijgetreden. Immers, zoals de verwerende partij in haar nota terecht opmerkt, heeft het attest geen officieel karakter en geniet het geen objectieve bewijswaarde (Nota met opmerkingen, p. 5). Het betreft namelijk geen document uitgereikt door een gerechtelijke of overheidsinstantie van verzoekers land van herkomst, doch louter een schriftelijke boodschap van verzoekers Russische advocaat waarin deze kort meedeelt dat door verzoeker op 27 augustus 2009 juridische hulp werd aangevraagd. Het is, zo stelt de Raad samen met het Commissariaat-generaal vast (*Ibid.*, p. 6),

overigens zeer bevreemdend dat verzoeker op 27 augustus 2009 juridische hulp bij een Russische advocaat zou hebben aangevraagd, nu, zo blijkt uit zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, hij zich op dat moment bij zijn zus in België zou hebben bevonden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 22 augustus 2009 naar zijn zus in België vertrok (stuk 12, Landeninformatie, visumaanvraag België). Verzoeker reisde met het vliegtuig, was in het bezit van een reispaspoort met Schengenvissum en zou, zo verklaarde hij op het Commissariaat-generaal, ongeveer een maand in België bij zijn zus verbleven hebben en op 28 of 29 september 2009 terug naar Rusland zijn gereisd (stuk 3, gehoorverslag CGVS 31/01/2011, p. 10). Het thans door verzoeker neergelegde attest vertoont aldus een ernstige incoherentie met betrekking tot de gegevens en de verklaringen van verzoeker omtrent zijn eerder bezoek aan België. Gelet op het voorgaande kan aan het neergelegde attest geen enkele bewijswaarde worden toegekend.

2.11. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij de nodige inspanningen levert om zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. Indien dergelijke documenten niet kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker een geloofwaardige en onderbouwde reden opgeven voor het ontbreken ervan, onder meer door zijn pogingen tot het verkrijgen van documenten te staven. *In casu* dient te worden opgemerkt dat verzoeker, afgezien van dat ene attest van zijn Russische advocaat, aan hetwelk, zoals in punt 2.10 werd opgemerkt, geen bewijswaarde kan worden toegedicht, geen enkel bewijsstuk neerlegt dat zijn vervolgingsproblemen kan ondersteunen. Verzoeker geeft thans als reden voor het gebrek aan stavingstukken dat uit zijn relaas duidelijk blijkt dat de aanhoudingen onwettig waren, zodat het evident is dat hij hieromtrent geen documenten kan aanbrengen. Hij meent dat men onmogelijk van hem kan verwachten dat hij stukken neerlegt die niet bestaan en beweert dat er bij een onwettige aanhouding geen papieren worden overhandigd en dat hij zich in een positie bevindt waarin hij onmogelijk bewijzen kan verzamelen. Verzoekers betoog overtuigt echter niet en rechtvaardigt geenszins het manifest gebrek aan bewijsstukken. Immers, het feit dat van zijn aanhoudingen geen bewijs zou bestaan belet niet dat verzoeker andere mogelijke overtuigingsstukken ter staving van zijn verklaringen had kunnen neerleggen. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat hij via zijn ouders vernomen heeft dat er op zijn thuisadres twee brieven met rekeningen zijn toegekomen, afkomstig van *“het politiebureau, de OEVD”* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 31/01/2011, p. 3-4). Volgens verzoeker vermelden deze brieven als ‘drogreden’ *“ontsnapping aan legerdienst”* (*Ibid.*, p. 4). Verzoeker verklaarde ook dat de politie bij hem thuis is langs geweest, in het bezit van een huiszoekingsbevel of een bevel om zijn ouders te ondervragen. De Raad stelt vast dat verzoeker tot op heden geen van deze stukken, die zich bij zijn moeder in Rusland zouden bevinden, aan de Belgische asielinstanties heeft overgemaakt. Verzoeker weet ook zijn bewering als zou hij officieel in beschuldiging zijn gesteld voor het bezit van drugs (stuk 3, gehoorverslag CGVS 31/01/2011, p. 8) niet met een bewijsstuk te staven. Het Commissariaat-generaal heeft verzoeker nochtans meermaals gewezen op het belang van dergelijke documenten in het kader van zijn asielprocedure en heeft daarenboven verzoeker expliciet gevraagd de brieven en de huiszoekingsbevelen voor te leggen (*Ibid.*, p. 5). Verzoeker stelde dat hij er met zijn moeder over zou praten (*Ibid.*, p. 5), doch hij toont niet aan dat hij effectief enige poging heeft ondernomen tot het bekomen van bewijsstukken. Een dergelijk gebrek aan medewerking ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.12. Van een persoon die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij een gedetailleerde beschrijving kan geven van de feiten die aan de basis liggen van deze vrees of dit risico, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker *post factum* met een nieuwe uitleg op de propfen komt voor zijn gebrekkige kennis van de problemen die zijn zus en haar voormalige echtgenoot. Deze uitleg is echter geenszins overtuigend en doet op generlei wijze afbreuk aan zijn vastgestelde gebrekkige kennis terzake. Immers, waar verzoeker beweert dat van hem niet kan verwacht worden dat hij alle informatie heeft wanneer hij hierbij totaal afhankelijk is van de wil van een derde, dient er op te worden gewezen dat hijzelf op het Commissariaat-generaal, wanneer de commissaris-generaal hem erop wees dat hij bij zus verblijft en hem de vraag stelde of hij haar dan niet vraagt waarom zij hier is oftewel wat de problemen waren waarom hijzelf uiteindelijk ook is moeten vertrekken, aangaf dat *“ik vroeg haar waarom ze RUS had verlaten; toen heeft ze mij dit in kort verteld; maar ze heeft nu andere man en andere problemen, maar ik wil haar niet aan het verleden herinneren”* (stuk 3, gehoorverslag CGVS 31/01/2011, p. 15). Uit deze verklaring blijkt dat verzoeker zijn zus niet uitgebreid heeft bevraagd omtrent de problemen die zij en haar voormalige echtgenoot zouden hebben gekend. Verzoekers huidige bewering verandert niets aan dit gegeven en getuigt bovendien, gelet op de inconsistentie tussen zijn verklaringen, van weinig ernst. Zoals de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt, kon van verzoeker evenwel worden verwacht dat hij

meer/ernstige inspanningen zou leveren om zich hierover te informeren indien hij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren. Verzoekers argument dat hij persoonlijk niets te maken had met de problemen van zijn zus rechtvaardigt evenmin zijn gebrekkige kennis terzake. De problemen die zijn zus en haar voormalige echtgenoot zouden hebben gekend, liggen volgens zijn verklaringen immers aan de basis van al zijn problemen en raken aldus de kern van zijn asielrelaas. De politie viseert hem namelijk, zo gaf hij herhaaldelijk aan tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal om zo zijn zus en haar voormalige echtgenoot te vinden. Van verzoeker kon dan ook verwacht worden een gedetailleerde beschrijving te kunnen geven van die problemen, doch hij blijft hier in gebreke. De vaststelling dat hij dermate onwetend blijkt omtrent de problemen die zijn zus en haar voormalige echtgenoot zouden hebben gekend, oftewel uiterst essentiële elementen uit zijn asielrelaas, doet afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

2.13. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij reeds van bij de aanvang van de asielprocedure een coherent relaas naar voor brengt, zeker wat de essentiële elementen van zijn asielrelaas betreft (cf. RvS 12 juli 2005, nr. 147.600). Verzoeker verklaarde op het Commissariaat-generaal dat zijn problemen in juli 2009 zouden zijn begonnen, toen de politie hem arresteerde en hij werd aangeklaagd voor drugsbezit (stuk 3, gehoorverslag CGVS 31/01/2011, p. 5, 7 en 8). Op de Dienst Vreemdelingenzaken liet verzoeker, zo stelt de Raad vast, deze feiten echter onvermeld. Daar gaf hij aan dat zijn problemen zouden zijn begonnen eind september 2009, toen hij na het bezoek aan zijn zus in België op de luchthaven van Omsk zou zijn gearresteerd (stuk 8, interview DVZ 20/10/2010, p. 2). Verzoeker wijt dit aan het feit dat *“het invullen van de vragenlijst is steeds zeer beperkt zonder dat men op details ingaat”* en *“men heeft hem toen niet gevraagd dieper in te gaan op die problematiek, en men heeft tevens niet gevraagd of hij nogmaals gearresteerd werd”* (Verzoekschrift, p. 6), waarmee hij de uitleg herhaalt die hij op het Commissariaat-generaal gaf voor het onvermeld laten van deze belangrijke feiten uit zijn relaas. Deze uitleg is, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, geenszins afdoende. Immers, zoals laatstgenoemde op pertinente wijze opmerkte, blijkt uit de vragenlijst die op de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingevuld en die verzoeker voor akkoord ondertekende, duidelijk dat aan verzoeker wel degelijk werd gevraagd om zijn problemen uiteen te zetten. Er werd hem bovendien expliciet gevraagd of en wanneer hij ooit gearresteerd was (stuk 8, interview DVZ 20/10/2010, p. 2). De vaststelling dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gesproken over zijn eerste aanhouding in juli 2009, nochtans een essentieel element in het kader van zijn asielrelaas, gelet op het feit dat dit het begin van zijn problemen zou zijn geweest en één van de redenen waarom hij in augustus 2009 naar zijn zus in België vertrok, en dat alzo zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en die afgelegd op het Commissariaat-generaal fundamenteel en flagrant verschillen wat het tijdstip betreft waarop zijn problemen zouden zijn begonnen, ondermijnt op ernstige wijze verzoekers geloofwaardigheid.

2.14. Onduidelijkheid omtrent de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoeker verklaart dat hij met een toeristenbus van Jekaterinenburg naar Brussel is gereisd. Hij beweert deze reis met een vals paspoort te hebben afgelegd en tijdens de hele rit niet één keer te zijn uitgestapt. Hij zou dit paspoort nooit zelf in handen hebben gehad en het tijdens zijn reis niet te zien hebben gekregen. Welke naam op het paspoort vermeld stond, dat weet hij niet. Verzoeker vermoedt dat dat vals paspoort een visum bevatte en dat er een foto van hem in stond, doch weet dit niet met zekerheid (stuk 8, interview DVZ 20/10/2010, nr. 33, getiteld ‘reisroute’ en stuk 3, gehoorverslag CGVS 31/01/2011, p. 6, 7 en 14). Uit de informatie die bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Uitzonderingen op deze controles zijn, zo geeft de informatie aan, quasi onbestaande (stuk 12, Landeninformatie, Antwoordfiche Tch2006-180wb, Toegang Schengenzone). In het licht van deze informatie, welke door verzoeker niet wordt weerlegd, kunnen verzoekers verklaringen aangaande zijn reisweg bezwaarlijk als geloofwaardig worden beschouwd. Verzoeker toont niet *in concreto* aan hoe hij erin slaagde de individuele controle te omzeilen. Hij beperkt zich er thans toe op te merken dat zijn uitleg omtrent zijn reisroute helemaal niet ongeloofwaardig is aangezien veel kandidaat-vluchtelingen een dergelijk relaas betreffende hun reisroute geven, met name aangeven dat ze op een gelijkaardige manier als hem het Schengengebied zijn binnengekomen zonder de gegevens op het paspoort te hebben gezien. Verzoeker onderbouwt zijn stelling echter niet met concrete en objectieve gegevens. Uit de eerder aangehaalde informatie blijkt dat *“de mogelijkheid om zonder geldige reisdocumenten de EU- of Schengenzone te betreden lijken dan ook minimaal en er kan dan ook met grote stelligheid aangenomen worden dat de overgrote meerderheid van personen die deze zone betreden in het bezit zijn van reisdocumenten”*. Verzoeker toont aan de hand van zijn algemene, niet-gestaafde beweringen geenszins het tegendeel aan

waardoor zijn kritiek de pertinente motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

2.15. De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen het pertinente motief in de bestreden beslissing dat hij de door hem verklaarde vrees om bij terugkeer naar Rusland gerekruteerd te worden in het leger om dan naar Tsjetsjenië te worden gestuurd geenszins aannemelijk maakt en dat deze vrees enkel hypothetisch en geenszins concreet te noemen is. Dit motief blijft aldus gehandhaafd. Uit het vastgestelde gebrek aan bewijs, de vaagheden in verzoekers verklaringen en het in eerste instantie onvermeld laten van essentiële elementen van zijn relaas kon het Commissariaat-generaal rechtsgeldig besluiten dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad wenst ten slotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.16. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Gelet op de overige elementen waarop de Raad vermog acht te slaan, toont verzoeker niet aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek dat geenszins wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van de ingeroepen bepalingen en beginselen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN